

Formanden: Spørgsmaalet om Udvalg vil jo først foreligge senere.

Oyeblik: Jeg maa tilstaa, at den Diskussion, der har fundet Sted om det foreliggende lille Lovforslag, har overrasket mig noget, fordi jeg ikke havde ventet, at dette Lovforslag, som jo nærmest er en midlertidig Foranstaltning for praktisk at afhjælpe et Forhold, som ganske uventet er kommet tilfede, skulde have mødt saa megen Modstand. Jeg kan, naar man taler rationelt om en Ordning af Fisseriet, være ganske enig med de ærede Talere, men det, der foreligger her, bør ikke ses fra det Synspunkt. Som det ærede Medlem for 9de Kreds (Mourier Petersen) udtalte, findes der en Bestemmelse i Danste Lovs 5te Bog 10de Kapitel om Maftevidden af Garn, som maa bruges paa Simfjorden. Man har nu i et Par Hundrede Aar aldrig anset denne Bestemmelse for gjældende udenfor Simfjorden, og disse høitlydende Klager over Vaadfisseriet og Ødelæggelsen af Smaafisk osv. har man ikke hørt, undtagen maaste fra sagtyndig Side, og naar man rationelt har talt om Fisseriet, før det tilfældigvis opdaabes gennem en Høiesteretsdom af 1880, at Lovens Bestemmelser om Maftevidden skulde være gjældende ogsaa udenfor Simfjorden, altsaa for hele Landet. Da fik man paa en Gang Diet op for det Rigtige i denne Høiesteretsdom — dens Rigtighed betvivler jeg jo aldeles ikke — men jeg synes, at den Iver for Opfattelsen af Spørgsmaalet om Maftevidden, som er kommen frem efter denne Høiesteretsdom, og som ikke har viist sig i et Par Hundrede Aar før den Tid, kan være noget overdreven. Jeg er ikke blandt dem, der i de Spørgsmaal, vi have haft for i Fisserisager i de senere Aar — det vil sige administrativt set — altid har været enig med det ærede Indenrigsministerium — selvfølgerlig sigter jeg ikke til den nuværende ærede Indenrigsminister, som jo er nh, — men det forekommer mig, at dette er den eneste Vej, Ministeriet har kunnet gaa, naar det vilde imødegaa den Ulykke, som et af de ærede Medlemmer selv nævnte, at man ødelægger en hel Del Fiskere og udsætter dem for Nød og Trang, den Vej, at give en midlertidig Bestemmelse, hvorved denne Høiesteretsdom gjøres uskadelig. Det blev sagt af en af de ærede Talere, at Ministeriet ogsaa har imødeføjet flere Fiskere ved paa enkelte Steder at soulagere dem og give dem Tilladelse til indtil videre at bruge smaamaafede Garn. Jeg veed ikke, hvorvidt det er Tilfældet, og jeg tilstaar ærlig,

at havde jeg ventet, at der var kommet en Diskussion om dette Spørgsmaal i Dag, havde jeg efterset dette og flere andre Ting, men jeg tror, at det er Noget, som Ministeriet er fuldstændig uberettiget til. Naar vi have en Høiesteretsdom, som siger, at Loven er saa og saa, kan Ministeriet paa ingen Maade gjøre Undtagelser for Nogen. Jeg ser Sagen fra den praktiske Side som Politimester. Man blev jo noget forundret og kjed over denne Høiesteretsdom og dette Circulære i det Hele taget, hvorved det indskræpes Politimesteren at paa se, at Loven overholdes, og der er en Omstændighed, som gjør det endnu meget mere ønskeligt, at man kunde faae en Udsættelse med Hensyn til den strenge Overholdelse af Lovbestemmelsen i Lovens 5te Bog, 10de Kapitel, og det er den, at Politimestrene, og i det Hele taget Folk, ere temmelig uvidende om Sagens rette Sammenhæng. Der er viist ikke mange Mennesker, der egentlig vide, hvad „Skjelde“ er; der staar i Lovbestemmelsen, at der paa enhver Raadstue skal hænge Skjelde, hvorefter de Paagjældende kunne rette deres Maftevidde, og altsaa maatte saadanne Skjelde for den rette Maftevidde være tilstede der, men jeg har aldrig set Skjelde, og jeg har kun faaet at vide, hvad det er; det er nogle runde Plinde, der vise en vis Størrelse, hvorefter Mafterne skulle slaas. Disse Skjelde bør i alt Fald, naar Loven skal overholdes, være tilstede paa alle Raadstuer, men jeg tør med Bestemthed paastaa, at de vel omtrent ikke findes noget Sted. Jeg synes som sagt, at det praktiske Hensyn er det Overveiende her. Naar et æret Medlem sagde, at det er for lang Tid at give Udsættelse til den 1ste Marts 1889, og at vi forinden maa kunne faae en Fisserilov, skal jeg med Glæde samstemme med ham deri og forandre Aarstallet til f. Ex. 1887, men hvad der er Hovedsagen, er, at vi strax komme ud over Konsekventerne af Høiesteretsdommen af 1880. Jeg kan derfor ikke ret samstemme med de ærede Talere, der mene, at vi skulle gaa ind paa en indgaaende Overveielse af Spørgsmaalet om de store og smaa Mafte. At nedsette et Udvalg og gjøre en stor Behandling ud af dette Spørgsmaal, vilde være det Samme, som at vi ikke faae nogen Lov, og det vil jeg lige saa stærkt som det ærede Medlem for 1ste Kreds (Carstensen), som jo kjender Fisserne meget nøiere end jeg, beklage, fordi det vilde gaa ud over mange Mennesker. Nu er Sagen reist, og saa maa følgerlig baade Politiet og Fisseritilshyner taage sig deraf, hvilket vil give en uendelig Mængde af Sager og mange Ube-